

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7789/2025
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Топлица Младеновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Пантовић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 556/24 од 16.01.2025. године, у седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 556/24 од 16.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 556/24 од 16.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 9360/23 од 17.11.2023. године, исправљеном решењем истог суда под истим бројем од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је према туженом да је тужилац по основу одржаја једини и искључиви власник градског грађевинског земљишта у Книћу, кп.бр. .. – њива четврте класе „... брдо“, површине 310м², уписана у ЛН ... КО Кнић, што је тужени дужан да призна и да дозволи тужиоцу да на основу ове пресуде упише своје прво својине на означеној непокретности у катастру непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 192.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 556/24 од 16.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, благовремену ревизију изјавио је тужени, због погрешне примене материјалног права, али и због погрешно утврђеног чињеничног стања, како то произлази из навода ревизије.

На ревизију туженог тужилац је благовремено одговорио.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене правне заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву за стицање права својине по основу ванредног одржаја одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге, па део ревизијских навода којима се оспорава утврђено чињенично стање не може бити дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП. Како је питање испуњености услова за стицање права својине по основу одржаја, довољно расправљено у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права.

С обзиром на изнето, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је свој захтев у овој парници поставио дана 08.03.2021. године, подношењем противтужбе, у погледу које је раздвојен поступак, а вредност предмета спора одређена је на рочишту одржаном дана 03.02.2023. године у износу од 100.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења против тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић